PHÆDRI

AUGUSTI LIBERTI

FABELLÆ NOVÆ

DUO ET TRIGINTA

EX CODICE PEROTTINO
REGIÆ BIBLIOTHECÆ NEAPOLITANÆ

JUXTA EDITIONEM CATALDI JANNELLII

PATAVII

TYPIS SEMINARII

MDCCCXII.

TYPOGRAPHUS
LECTORI

Cum susceptum a nobis consilium fuisset Classicos omnes linguæ latinæ scriptores quamprimum typis vulgandi, obstitissent autem multa eaque gravia impedimenta, quominus statim cogitata perficeremus; idcirco operis editionem ad primum anni insequentis mensem differre statuimus. Ut vero qui huic operi nomen dedere, specimen aliquod nostræ editionis habeant, opportunum interim ducimus, fabellas duas ac triginta Phædro adjudicatas, quemadmodum nuper prodiere, publici juris facere.

Atque ut omnibus probe innotescat quo potissimum tempore ac loco erutæ fuerint, et a quibus primum in lucem editæ, ea paucis comprehendimus quæ in parisiensi editione iisdem fabellis præponuntur.

Cl. vir Jo: Andres, regiæ Bibliothecæ neapolitanæ custos, cum animadvertisset anno 1808 codicem quemdam a Nicolao Perotto archiepiscopo sipontino descriptum, eumdemque jamdiu cognitum doctissimis viris Dorvillio ac Burmanno, in quo erant duæ supra triginta Phædri fabulæ nondum editæ, eas confestim Cataldo Jannellio strenuo Bibliothecæ scriptori exscribendas commentariisque illustrandas tradidit; qui optime iis restitutis, quæ situ et madore corrupta fuerant, et plurimis animadversionibus concinnatis, anno 1811 fabulas ipsas typis committendas curavit. Nunc vero alteram editionem novis adnotationibus, et dissertationibus de Phædri vita, de perottino codice, de novarum fabularum auctoritate locupletatam molitur, in qua præterea multa solerter prudenterque corrigit emendatione digna, utpote a carminum lege et ab auctoris mente abhorrentia.

Quamvis autem omnium primus Jannellius operam suam in hasce fabulas contulerit, eidem tamen non omnium primo eas in lucem emittere contigit. Nam Jo: Antonius Cassito eodem illo codice raptim per fratrem tran-

scripto et typis mandato palmam Jannellio præripere conatus est. Sed rem dedit adeo mutilam atque mendosam, teste ipso Jannellio, ut huic laus omnis de hac Phædri appendice in lucem edita adhuc debeatur.

Jannelliana vero editione Parisios delata Antonius Augustinus Renouard ipsam statim typis mandavit, neapolitani auctoris conjecturas adhibuit ad ea, quæ perierant, resarcienda, easque dissimili charactere notavit, novas emendationes in textum recepit, commentaria vero omnia prætermisit.

Has itaque fabulas quarum aut nulla aut certe perpauca ad nos pervenerunt exemplaria, litteratorum hominum judicio subjicimus, eorumque sapientiæ legendas discutiendasque proponimus. In iis evulgandis parisiensem editionem accuratissime sequimur, cui tamen nonnullas adjicimus conjecturas, quas partim Burmannus, partim Jannellius, partim Orellius vir quidam pereruditus, partim ipse perottinus Codex nobis suppeditat; easque e vestigio hic subjicimus.

Fab. I. v. 5.

Quam parvam q. . . Quam t. i. parvum q.
partem i. t. *pilum* (B.)

Fab. VI. v. 1.

versa*tus* . . . . versa*ta* (J.)

Fab. XIV. v. 25.

diligens . . . . negligens (O.)

Fab. XXI. v. 2.

prendens petr*am* . . . pendens petr*a* (J.)

Ibid. v. 6.

vafre . . . . vafer (Codex)

Fab. XXV. v. 7.

Ideo *mihi* s. *in* . . . . Ideo s. *centum in* (O.)

Fab. XXXI. v. 9.

*Astu*tos : . . . . *Mansue*tos (O.)

NICOLAI PEROTTI

AD

PYRRHUM NEPOTEM

PROLOGUS

Non sunt hi mei, quos putas, versiculi;
Sed Æsopi sunt, Avieni et Phædri:
Quos collegi ut essent, Pyrrhe, utiles tibi,
Tuaque caussa legeret posteritas,
Quas edidissent viri docti, fabulas.
Honori et meritis dicavi illos tuis,
Sæpe versiculos interponens meos,
Quasdam tuis quasi insidias auribus.
Hoc si leges, lætabor; sin autem minus,
Habebunt certe quo se oblectent posteri.
Nunc fabularum cur sit inventum genus,
Brevi docebo: servitus obnoxia,
Quia quæ volebat non audebat dicere,
Affectus proprios in fabellas transtulit,
Calumniamque fictis elusit jocis.
Redeo unde discessi ad libellum meum:

Hunc obtrectare si volet malignitas,
Imitari dum non possit, obtrectet licet.
Mihi magna laus est quod tu, quod similes tui
Labores libenter legant usque meos,
Dignosque longa judicent memoria.
Semper fugatæ plus vetustati favet
Invidia mordax, quam bonis præsentibus.

PHÆDRI

AUGUSTI LIBERTI

FABELLÆ NOVÆ

FABULA I.

SIMIUS ET VULPES

Avarum etiam quod sibi superest non libenter dare.

Vulpem rogabat partem caudæ Sim*ius*,
Contegere honeste posset ut nudas nates;
Cui sic maligna: Longior fiat licet,
Tamen illam citius per lutum et spinas traham,
Quam tibi impartiar parvum quamvis p*ilum*.

FABULA II.

AUCTOR

Non esse plus æquo petendum.

A*rbitrio* si *natura* f*inxi*sset meo
Genus mortale, longe foret instructius:

Nam cuncta nobis attribuisset commoda,
Quæcumque indulgens fortuna animali dedit:
Elephantis vires, et leonis impetum,
Cornicis ævum, gloriam tauri trucis,
Equi velocis placidam mansuetudinem,
Et adesset homini sua tamen solertia.
Nimirum in cælo secum ridet Juppiter,
Hæc qui negavit magno consilio hominibus,
Ne sceptrum mundi raperet nostra audacia.
Ergo contenti munere invicti Jovis
Fatalis annos decurramus temporis,
Nec plus conemur quam sinit mortalitas.

FABULA III.

MERCURIUS ET DUÆ MULIERES

De eodem, alia fabella.

Mercurium hospitio quondam Mulieres duæ
Illiberali et sordido receperant:
Quarum una in cunis parvum habebat filium,
Quæstus placebat alteri meretricius.
Ergo ut referret gratiam officiis parem,
Abiturus et jam limen excedens, ait:
Deum videtis, tribuam vobis protinus
Quod quæque optarit. Mater supplicat, rogans
Barbatum ut videat natum quamprimum suum;
Mœcha, ut sequatur sese quidquid tetigerit.
Volat Mercurius, intro redeunt Mulieres:
Barbatus infans ecce vagitus ciet;

Id forte meretrix quum rideret validius,
N*ares* reple*vit* humor, ut fieri solet.
E*mu*ngere *igitur se vole*ns *pre*ndit manu
Traxitque ad terram nasi *lon*gitudinem;
Et al*ium* ridens, ipsa ridenda extitit.

FABULA IV.

PROMETHEUS ET DOLUS.

De Veritate et Mendacio.

Olim Prometheus sæculi figulus novi,
Creta subtili Veritatem fecerat,
Ut jura posset inter homines reddere.
Subito accersitus nuntio magni Jovis
Commendat officinam fallaci Dolo,
In disciplinam nuper quem receperat.
Hic studio accensus, facie simulacrum pari,
Una statura, simile et membris omnibus,
Dum tempus habuit, callida finxit manu,
Quod prope jam totum mire quum positum foret,
Lutum ad faciendos illi defecit pedes.
Redît magister, festinante quo Dolus
Metu turbatus in suo sedit loco.
Mirans Prometheus tantam similitudinem
Propriæ videri voluit artis gloriam.
Igitur fornaci pariter duo signa intulit;
Quibus percoctis, atque infuso spiritu,
Modesto gressu sancta incessit Veritas;
At trunca species hæsit in vestigio,

Tunc falsa imago atque operis furtivi labor
Mendacium appellatum est, quod ne*quiverit*
Pedes habere, f*aci*le quibus incederet.

FABULA V.

AUCTOR

Nihil diu occultum.

Simulata interdum vitia prosunt hominibus,
Sed tempore ipso tamen apparet veritas.

FABULA VI.

DE SIGNIFICATIONE PŒNARUM TARTARI

Sensum æstimandum esse, non verba.

Ixion, qui versa*ta* jacta*tur rota*,
Volubilem fortuna jactari docet.
Adversus altos Sisyphus montes ag*ens*
Saxum labore summo, quod de vertice,
Sudore semper irrito, revolvitur,
Ostendit ambitus sine fine miserias.
Quod stans in amne Tantalus medio si*tit*,
Avari describuntur, quos circumfluit
Usus bonorum, sed nil possunt tangere.
Urnis scelestas Danaides portant aquas,

Pertusa nec complere possunt dolia,
Imo, luxuriæ quidquid dederis, perfluet.
Novem porrectus Tityos est per jugera,
Tristi renatum suggerens pœnæ jecur;
Quo quis majorem possidet terræ locum,
Hoc demonstratur cura graviore affici.
Consulto involvit veritatem antiquitas,
Ut sapiens intelligeret, erraret rudis.

FABULA VII.

AUCTOR

De oraculo Apollinis.

Utilius nobis quid sit dic, Phœbe, obsecro,
Qui Delphos et formosum Parnasum incolis:
Quando sacratæ vatis horrescunt comæ,
Tripodes moventur, mugit adytis Religio;
Tremuntque lauri, et ipse pallescit dies.
Voces resolvit acta Pythia numine,
Docetque gentes delii monitus dei:
Pietatem colite; vota Superis reddite;
Patriam, parentes, natos, castas conjuges
Defendite; armis hostem et ferro pellite;
Amicos sublevate; miseris parcite;
Bonis favete; subdolis ite obviam;
Delicta vindicate; castigate impios;
Punite turpi thalamos qui violant stupro;
Malos cavete; nulli nimium credite.
Hæc eloquuta concidit Virgo furens:
Furens profecto, nam quæ dixit perdidit.

FABULA VIII.

ÆSOPUS ET SCRIPTOR

De malo Scriptore se laudante.

Æsopo quidam scripta recitarat ma*la*,
In quîs inepte multum se jactaverat:
Scire ergo cupiens quidnam sentiret Senex,
Numquid, ait, sum tibi visus superb*ior*?
Haud vana nobis ingenii fiducia est.
Confectus ille pessimo volumine,
Ego, inquit, quod te laudas, vehementer probo;
Namque hoc ab alio numquam continget tibi.

FABULA IX.

POMPEJUS MAGNUS ET EJUS MILES

Quam difficile sit hominem nosse.

Magni Pompeji Miles vasti corporis,
Fracte loquendo, et ambulando mol*liter*,
Famam cinædi traxerat certissimam.
Hic insidiatus nocte jumentis ducis,
Cum veste et auro et magno argenti po*ndere*,
Avertit mulos. Factum rumor dissipat;
Arguitur Miles; rapitur in prætorium.
Tum Magnus: Quid ais? Tune me, commilito,
Spoliare es ausus? Ille continuo exscreat
Sibi in sinistram, et sputum digitis disjicit.

Sic, Imperator, oculi exstillescant mei,
Si vidi, aut tetigi. Tum vir animi simplicis
Id *dedecus castrorum* propelli jubet,
Nec *cadere in illum* credit tantam audaciam.
Forte intercessit prælium, et fidens manu
Horrenda voce provocabat barbarus.
Sibi quisque metuit, et primi mussant duces:
Tamen is cinædus habitu, sed Mars viribus,
Adiit sedentem pro tribunali ducem,
Et voce molli: Licet? Enimvero ejici,
Ut in re atroci, Magnus stomachans imperat.
Tum quidam senior ex amicis principis:
Hunc ego committi satius fortunæ arbitror,
In quo jactura levis est, quam fortem virum,
Qui casu victus temeritatis te arguat.
Assensit Magnus, et permisit Militi
Prodire contra: qui, mirante exercitu,
Dicto celerius hosti recidit caput,
Victorque redît. His tum Pompejus super:
Corona, Miles, equidem te dono libens,
Quia vindicasti laudem romani imperî:
Sed exstillescant oculi sic, inquit, mei:
(Turpe illud *imitans is quod ante fecerat:*)
Nisi tu abstulisti *e sarcinis opes meas*.

FABULA X.

JUNO, VENUS ET GALLINA

De mulierum libidine.

Quum castitatem Juno laudaret suam,
Jucunditatis caussam non repulit Venus;

Nullamque ut affirmaret esse illi parem,
Interrogasse sic Gallinam dicitur:
Dic, sodes, quanto possis satiari cibo?
Respondit illa: Quidquid dederis, satis erit,
Sed ut concedas pedibus aliquid scalpere.
Ne scalpas, inquit, satis est modius tritici?
Plane, imo nimium est, sed permitte scalpere.
Ex toto, ne quid scalpas, quid desideras?
Tum denique illa fassa est naturæ malum:
Licet horreum mihi pateat, ego scalpam tamen.
Risisse Juno dicitur Veneris joco,
Quia per Gallinam denotavit feminas.

FABULA XI.

PATERFAMILIAS ET ÆSOPUS

Quomodo domanda sit ferox juventus.

Paterfamilias sævum habebat filium:
Hic e conspectu patris quum recesserat,
Verberibus servos afficiebat plurimis,
Et exercebat fervidam adolescentiam.
Æsopus ergo narrat hoc breviter seni:
Quidam juvenco vetulum adjungebat bovem.
Is quum refugiens impari collo jugum,
Ætatis excusaret vires languidas:
Non est quod timeas, inquit illi rusticus:
Non ut labores facio, sed ut istum domes,
Qui calce et cornu multos reddit debiles.
Sic tu nisi natum tecum assidue retines,

Ejusque ingenium comprimis clementia :
Vide ne querela major accrescat domus.
Atrocitati mansuetudo est remedium.

FABULA XII.

PHILOSOPHUS ET VICTOR GYMNICUS

Quomodo comprimatur aliquando jactantia.

Victorem forte gymnici certaminis
Jactantiorem quum vidisset Philosophus,
Interrogavit an plus adversarius
Suus valuisset. Ille : ne istud dixeris,
Multo fuere vires majores meæ.
Quod, inquit, ergo, stulte, meruisti decus,
Minus valentem si vicisti fortior?
Ferendus esses, forte si te diceres
Superasse, qui fuisset melior viribus.

FABULA XIII.

ASINUS AD LYRAM

Quomodo ingenia sæpe calamitate intercidant.

Asinus jacentem vidit in prato lyram :
Accessit, et tentavit chordas ungula;

Sonuere tactæ. Bella res, mehercules,
Male cessit, ait, artis quia sum nescius.
Si reperisset aliquis hanc prudentior,
Divinis aures oblectasset cantibus.
Sic sæpe ingenia calamitate intercidunt.

FABULA XIV.

MULIER VIDUA ET MILES

Quanta sit inconstantia et libido mulierum.

Per aliquot annos quædam dilectum virum
Amisit, et sarcophago corpus condidit;
A quo revelli nullo quum posset modo,
Et in sepulcro lugens vitam degeret,
Claram assequuta est famam castæ virginis.
Interea fanum qui compilarant Jovis
Cruci suffixi luerunt pœnas numini:
Horum reliquias ne quis posset tollere,
Custodes dantur milites cadaverum,
Monumentum juxta, Mulier quo se incluserat.
Aliquando sitiens unus de custodibus,
Aquam rogavit media nocte ancillulam,
Quæ forte dominæ tunc adsistebat suæ,
Dormitum eunti: namque lucubraverat,
Et usque in serum vigilias perduxerat.
Paullum reclusis foribus Miles prospicit,
Videtque ægram, sed facie pulcra, feminam.
Corruptus animus illico succenditur,
Et uritur impudicitiæ cupidine.

Solers acumen mille *ca*ussas *inven*it,
Per quas videre possit *ill*am sæp*ius*.
Quotidiana capta consuetudine,
Paullatim facta est adv*enae* submissior;
Mox arctiore vinxit *an*imum *co*pula.
Hîc dum consumit noctes custos negligens,
Desideratum est corpus ex una cr*uce*.
Turbatus Miles factum exponit Mul*ieri*:
At sancta Mulier: Non est quod tim*eas*, *ait*;
Virique corpus tradit figendum cruci,
Ne subeat ille pœnas negligentiæ.
Sic turpitudo laudis obsedit locum.

FABULA XV.

DUO JUVENES PROCI, DIVES ET PAUPER

Fortunam interdum præter spem atque exspectationem hominibus favere.

Una expete*bant* vir*gin*em Juvenes duo:
Vicit locuples genus et formam pauperis.
Ut nuptiarum dictus advenit dies,
Amans dolorem quia non poterat perpeti,
Mœrens propinquos contulit se in hortulos;
Quos ultra paullo villa splendida divitis
Erat acceptura virginem e matris sinu,
Parum ampla in urbe visa quod fuerat domus.
Pompa explicatur, turba concurrit frequens,
Et conjugalem præbet Hymenæus facem.
Asellus autem, qui solebat pauperi

Quæstum referre, stabat portæ in limine:
Illum puellæ casu conducunt suæ,
Viæ labores teneros ne lædant pedes.
Repente cælum, Veneris misericordia,
Ventis movetur, intonat mundi fragor,
Noctemque densis horridam nimbis parat;
Lux rapitur oculis, et simul vis grandinis
Effusa *trepidos pulsat*, *et omnes dissipat*,
Sibi quemque cogens petere *præsidium* fugæ.
Asellus notum *proximum tectum subit*,
Et voce magna sese venientem *indicat*.
Procurrunt pueri, pulcram *affirmant virginem*,
Et admirantur, *deinde* domino nuntiant.
Inter sodales ille paucos adcubans,
Amorem crebris avocabat poculis;
Ubi nuntiatum est, recreatus *gaudiis*,
Hortante Baccho et Venere, dulces *perficit*,
Æqualitatis inter plausus, nuptias.
Quærunt parentes per præconem filiam,
Novus maritus conjuge amissa dolet:
Quid esset actum postquam populo innotuit,
Omnes favorem comprobarunt cælitum.

FABULA XVI.

ÆSOPUS ET DOMINA

Quam noceat sæpe verum dicere.

Æsopus turpi quum serviret feminæ,
Quæ se expingendo totum intricabat *diem*:

Vestem, uniones, aurum, argentum sumeret,
Nec inveniret digito qui se tangeret:
Licetne paucis, inquit? Dicas. Censeo,
Quidvis efficies, cultum si deposueris.
Adeone per me videor tibi meliuscula?
Imo, nisi dederis, sponda cessabit tua;
At non cessabunt latera, respondit, tua;
Et objurgari jussit servum garrulum.
Paullo post armillam tollunt argenteam:
Eam non apparere ut dictum est mulieri,
Furore plena vocat omnes ad verbera,
Proponit gravia verum si non dixerint.
Aliis minare, inquit, me non fallis quidem:
Flagris sum cæsus, verum quia dixi, modo.

FABULA XVII.

GALLUS LECTICA A FELIBUS VECTUS

Nimiam securitatem sæpe in periculum homines ducere.

Feles habebat Gallus lecticarias:
Hunc gloriose Vulpes ut vidit vehi,
Sic est loquuta: Moneo, præcaveas dolum:
Istorum vultus namque si consideras,
Prædam portare judices, non sarcinam.
Postquam esurire cœpit societas fera,
Discerpsit dominum, et fecit partes facinoris.

FABULA XVIII.

SCROFA PARTURIENS ET LUPUS

Faciendum prius de homine periculum, quam ejus te committas fidei.

Premente partu Scrofa quum gemeret jacens,
Accurrit Lupus, et obstetricis partibus
Se posse fungi dixit, promittens opem:
Quæ vero quum nosset pecoris fraudem improbi,
Suspectum officium repudiavit malefici.
Et satis est, inquit, si recedas longius.
Quod si perfidiæ se commisisset Lupi,
Pari dolore fata deflesset sua.

FABULA XIX.

SERVUS PROFUGUS ET ÆSOPUS

Non esse malo addendum malum.

Servus profugiens dominum naturæ asperæ
Æsopo occurrit notus e vicinia.
Quid tu confusus? Dicam tibi clare, Pater;
Hoc namque es dignus appellari nomine,
Tuto querela quia apud te deponitur.
Plagæ supersunt, desunt numquam verbera,
Subinde ad villam mittor servus rusticis:
Domi si cœnat, totis praesto noctibus,

Sive est vocatus, *dego* ad luçem in sem*ita*.
Emerui libertatem, canus servio:
Ullius essem culpæ mihi si conscius,
Æquo animo ferrem; numquam sum factus satur,
Et sævum dom*inum* patior infelix super!
Has propter caussas, et quas longum est pro*mere*,
Abire destinavi, quo tulerint pedes.
Ergo, inquit, audi: quum mali nil fec*eris*,
Hæc experiris, ut refers, incommoda:
Quid si peccâris? Quæ te passurum putas?
Tali consilio est a fuga deterritus.

FABULA XX.

EQUUS QUADRIGALIS IN PISTRINUM VENUMDATUS.

Ferendum esse æquo animo quidquid acciderit.

Equum e quadriga multis palmis nobilem
Abegit quidam, et in pistrinum vendidit.
Productus ad bibendum quum foret a molis,
In Circum æquales ire conspexit suos,
Ut grata ludis redderent certam*ina*.
Lacrymis obortis: Ite felices, ait:
Celebrate sine m*e* *c*ursu solemnem diem:
Ego quo scelesta f*uris* *a*ttraxit manus,
Ibi sorte tristi fata deflebo mea.

FABULA XXI.

URSUS ESURIENS

Famem acuere animantibus ingenium.

Si quando in silvis Urso desunt copiæ,
Scopulosum ad littus currit, et pendens petræ,
Pilosa crura sensim demittit vado:
Quorum inter villos simul hæserunt canceres,
In terram arripiens excutit prædam maris,
Escaque fruitur passim collecta vafer:
Ergo etiam stultis acuit ingenium fames.

FABULA XXII.

VIATOR ET CORVUS

Verbis sæpenumero homines decipi solere.

Quidam per agros devium carpens iter,
Ave exaudivit, et moratus paullulum,
Adesse ut vidit neminem, cepit gradum.
Iterum salutat, idem ex occulto sonat;
Voce hospitali confirmatus restitit,
Ut quisquis esset, par officium reciperet,
Quum, circumspectans, errore hæsisset diu,
Et perdidisset tempus aliquot millium,
Ostendit sese Corvus, et supervolans,

Ave usque ingessit. Tum se lusum intelligens:
At male tibi sit, inquit, ales pessime,
Qui festinantis sic detinuisti pedes.

FABULA XXIII.

PASTOR ET CAPELLA

Nil occultum esse quod non reveletur.

Pastor Capellæ cornu baculo fregerat:
Rogare cœpit ne se domino proderet:
Quamvis indigne læsa, reticebo tamen:
Sed res clamabit ipsa quid deliqueris.

FABULA XXIV.

SERPENS ET LACERTA

Ubi leonis pellis deficit, vulpinam insuendam esse: hoc est: Ubi deficiunt vires, astu utendum.

Serpens Lacertam forte adversam prenderat;
Quam devorare patula quum vellet gula,
Arripuit illa prope jacentem surculum,
Et pertinaci morsu transversum tenens,
Avidum solerti rictum frenavit mora.
Prædam dimisit ore Serpens irritam.

FABULA XXV.

CORNIX ET OVIS

Multos lacessere debiles et cedere fortibus.

Odiosa Cornix super Ovem consederat,
Quam dorso quum tulisset invita et diu,
I*d*, *inqu*it, si *dentato* fecisses cani,
Pœnas dedisses: Illa contra pessima:
Despicio inermes, *eadem* cedo fortibus,
Scio q*uem* lacessam, *cui* dolosa blandiar,
Ideo senectam *centum in* annos prorogo.

FABULA XXVI.

SERVUS ET DOMINUS

Nullum maledictum esse gravius conscientia.

Quum Servus *secretam admisisset* no*xiam*,
Uxorem Domini *quod corru*pisset sui:
Idque ille sciret, *cora*m circumstantibus,
Places tibi, inq*uit*? *Nam quum* non debes, places:
Sed non impune, qu*ia* *quum* debes, non places.

FABULA XXVII.

LEPUS ET BUBULCUS

Multos verbis blandos esse et pectore infideles.

Q*uum vena*torem celeri pede fugeret Lepus,
Et a Bubulco visus veprem *ir*reperet:
Per Superos oro, perque spes omnes tuas,
Ne me indices, Bubulce: Nihil umquam mali
Huic agro feci. Et rusticus: Ne timueris,
Late securus. Jamque venator sequens:
Quæso, Bubulce, numquid huc venit Lepus?
Venit, sed abiit hac ad lævam, et dexteram
Demonstrat nutu partem. Venator citus
Non intellexit, seque e conspectu abstulit.
Tunc sic Bubulcus: Ecquid est gratum tibi,
Quod te celavi? Linguæ prorsus non nego
Habere atque agere maximas me gratias,
Verum oculis ut priveris opto perfidis.

FABULA XXVIII.

MERETRIX ET JUVENIS

Multa esse jucunda quæ tamen sunt incommoda.

Quum blandiretur Juveni Meretrix perfida,
Et ille læsus multis sæpe injuriis,

Tamen præberet sese facilem mulieri:
Sic infidelis: *Plures muneribus* licet
Contendant, ego te plurimi facio tamen.
Juvenis recordans quotiens deceptus foret:
Lubenter, inquit, *mea lux*, hanc vocem audio,
Non quod fidelis, sed quod jucunda es mihi.

FABULA XXIX.

FIBER

Multi viverent si salutis gratia parvi facerent fortunas.

Canes effugere quum jam non possit Fiber,
(Græci loquaces quem dixerunt castorem,
Et indiderunt bestiæ nomen dei,
Hi qui se jactant de verborum copia.)
Abripere morsu fertur testiculos sibi,
Quia propter illos sentiat sese peti:
Divina quod ratione fieri non negem.
Venator namque simul invenit remedium,
Omittit ipsum persequi, et vocat canes.
Hoc si præstare possent homines, ut suo
Vellent carere, tuti posthac viverent:
Haud quisquam insidias nudo faceret corpori.

FABULA XXX.

PAPILIO ET VESPA

Non præteritam sed præsentem aspiciendam esse fortunam.

Papilio Vespam præter volitantem videns,
O sortem miseram, ductam de barathris, ait!
Quorum ex reliquiis animam nos accepimus.
Ego eloquens in pace, fortis præliis,
Arte omni princeps, antea qualis fui,
En cuncta levitas putris, et volito cinis.
Tu quæ fuisti mulus clitellarius,
Quemcumque visum est, lædis infixo aculeo.
Et Vespa dignam moribus vocem edidit:
Non qui fuerimus, sed qui nunc simus vide.

FABULA XXXI.

TERRANEOLA ET VULPES

Pravis non esse fidem adhibendam.

Avis, quam dicunt Terraneolam rustici,
In terra nidum quia componit scilicet,
Forte occucurrit improbæ Vulpeculæ;
Qua visa pennis altius se sustulit.
Salve, inquit illa, cur me fugisti, obsecro,
Quasi non abunde sit mihi in prato cibus,

Grilli, scarabæi, locustarum copia.
Non est quod *met*uas, rogo, te *mult*um diligo,
*Mansue*tos propter mores, et vitam probam.
Respondit contra: T*u qui*dem bene prædicas,
Non *sum tamen propius* tibi, sed sum sub dio:
Quin sequ*or*, et *sic vitam* tibi committo meam.

FABULA XXXII.

EPILOGUS

De iis qui legunt libellum.

Hoc qualecumque est Musa quod ludit mea,
Nequitia pariter laudat, et frugalitas,
Sed hæc simpliciter, illa tacite irascitur.

FINIS

INDEX FABULARUM

Nicolai Perotti Prologus . . . . . Pag. 7

FAB. I. Simius et Vulpes 9

II. Auctor . . . . ibid.

III. Mercurius et duæ Mulieres 10

IV. Prometheus et Dolus . . . 11

V. Auctor 12

VI. De significatione pœnarum Tartari . . . . ibid.

VII. Auctor 13

VIII. Æsopus et Scriptor . . . 14

IX. Pompejus Magnus et ejus Miles . . . . ibid.

X. Juno, Venus et Gallina 15

XI. Paterfamilias et Æsopus 16

XII. Philosophus et Victor gymnicus 17

XIII. Asinus ad lyram . . . . . ibid.

XIV. Mulier vidua et Miles . . 18

XV. Duo Juvenes proci, dives et pauper 19

XVI. Æsopus et Dominus . . . 20

XVII. Gallus lectica a felibus vectus 21

XVIII. Scrofa parturiens et Lupus 22

XIX. Servus profugus et Æsopus ibid.

FAB. XX. *Equus quadrigalis in pistrinum venumdatus* . . 23
XXI. *Ursus esuriens* 24
XXII. *Viator et Corvus* . . . . . ibid.
XXIII. *Pastor et Capella* 25
XXIV. *Serpens et Lacerta* . . . . ibid.
XXV. *Cornix et Ovis* 26
XXVI. *Servus et Dominus* . . . . ibid.
XXVII. *Lepus et Bubulcus* 27
XXVIII. *Meretrix et Juvenis* . . . . ibid.
XXIX. *Fiber* 28
XXX. *Papilio et Vespa* 29
XXXI. *Terraneola et Vulpes* . . ibid.
XXXII. *Epilogus* 30